

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. május 10. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt I.r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2019. január 10. napján kelt 28.B.88/2018/64. számú ítéletét az I. r. és a II. r. vádlott vonatkozásában megváltoztatja.

A vádlottak terhére rótt bűncselekményt mindkét vádlott esetében társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette kísérletének [Btk. 176. § (1) bekezdés 3. fordulat, (3) bekezdés] minősíti.

Az I. r. vádlott szabadságvesztését 8 (nyolc) évre enyhíti, a kiutasítást mellőzi.

A II.r. vádlott szabadságvesztését és közügyektől eltiltását egyaránt 5-5 (öt) évre enyhíti.

A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjából mellőzi a legkevesebb 3 (három) hónap tartam kitöltésére utalást.

A II. r. vádlottal szemben 93.300 (kilencvenháromezer-háromszáz) forint vonatkozásban rendel el vagyonekobzást.

Az eljárás során lefoglalt, és a Budapesti Rendőr-főkapitányság Felderítő Főosztály Vizsgálati Osztályán T-330 szám alatt nyilvántartott bűnjelek közül az 1-14. tételszám, valamint a 39. és 41. tételszám alattiak lefoglalását megszünteti, és az 1-14. alattiak iratoknál történő kezelését, míg a továbbiaknak a II. r. vádlott részére történő kiadását rendeli el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az I. r. vádlott őrizetének befejező időpontja helyesen 2016. december 12., a II. r. vádlott őrizetet követő kényszerintézkedését házi őrizetnek nevezi meg, annak kezdő időpontja 2016. december 14., megnevezése 2018. szeptember 7. napjától bűnügyi felügyelet, és mellőzi a személyi adatok közül az e-mail címre utalást.

A szabadságvesztésbe beszámítja a 2019. január 10. napjától a mai napig az I. r. vádlott által letartóztatásban töltött időt.

A másodfokú eljárás során felmerült 11.906 (tizenegyezer-kilencszázhat) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS

A Fővárosi Törvényszék a 2019. január 10. napján kihirdetett 28.B. 88/2018/64. számú ítéletével

- Az I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer-birtoklása büntetében [Btk. 178. § (1) bekezdés III. fordulat, (2) bekezdés c) pont], és ezért 10 év szabadságvesztés büntetésre és 10 év kiutasításra ítélte, emellett a tőle lefoglalt 6280 euró, 10 román Lei, 2 USD, és 32.000 forint erejéig vagyonekbezást is elrendelt;
- A II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer-birtoklása büntetében [Btk. 178. § (1) bekezdés V. fordulat, (2) bekezdés c) pont], és ezért 6 év börtönbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát az I. r. vádlott esetében fegyházban, a II. r. vádlott esetében börtönben állapította meg azzal, hogy abból mindkét vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az I. r. vádlott által őrizetben és letartóztatásban, a II. r. vádlott által őrizetben és bűnügyi felügyeletben töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról azzal, hogy utóbbi esetén 4 napi bűnügyi felügyelet felel meg egy-egy napi szabadságvesztésnek. Határozott eljárás során lefoglalt egyes tárgyakról és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész mindkét vádlott terhére téves minősítés és a büntetés súlyosítása, az I. r. vádlott és védője ténybeli és jogi okból, az ítélet részbeni megalapozatlansága miatt felmentés érdekében és az ítélet indokolása ellen, valamint a kiszabott büntetés neme, tartama miatt enyhítés és a kiutasítás mellőzése érdekében; a II. r. vádlott és védője enyhítés végett jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.175/2018/5. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartva a védelmi perorvoslatokat alaptalannak minősítette.

Kifejtette, hogy a törvényszék eljárását a perrendi szabályok megtartásával folytatta le.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során megvizsgált minden olyan tényt és körülményt, amely az ügy tárgyilagos megítélése szempontjából szükséges és lehetséges volt. A rendelkezésre álló bizonyítékokat hiánytalanul, a logika szabályainak megfelelő módon, egyenként és egymással is összevetve értékelte, és ekként kellően megindokolt, hibamentes tényállást állapított meg.

Okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, de meglátása szerint tévedett akkor, mikor a cselekményt nem kábítószer-kereskedelem büntetvének minősítette.

Az elsőfokú bíróság által helyesen hivatkozott 1/2007. Büntető Jogegységi Határozat szerint a kereskedés rendszeres, ismétlődő, anyagi haszon érdekében folytatott tevékenységet jelent, mely tágabb elkövetési magatartást feltételez a forgalomba hozatalnál. A hivatkozott jogegységi határozat kimondta azt is, hogy a kábítószernek kereskedés céljára történt megszerzése önmagában akkor is a kereskedés körébe tartozik, ha többlet magatartás nem kapcsolódik hozzá.

A kereskedelmi láncolat első része volt az, hogy az I. r. vádlott a kábítószer ország2-ben ismeretlen forrásból beszerezte. A feladatokat egymás között felosztva, megszervezte annak ország1-re történő behozatalát, ennek érdekében futárt szervezett be. Ezek zökkenőmentes lebonyolítása érdekében jelentős anyagi ráfordítást is eszközölt azért, hogy mindez jelentős haszonnal megtérüljön. A kábítószer beszerzésére fordított összegen túl jelentős összeget fordított, illetve ígért a kábítószer-behozatal érdekében. Mindez a felbujtói magatartáson túli többlet magatartásként értékelendő.

A II. r. vádlott a láncolatban a futár szerepét töltötte be. A kapott, illetve ígért jelentős anyagi ellenérték fejében behozta ország1-re az I. r. vádlottól az ország2-ben átvett kábítószer.

A láncolat következő pontját az I. r. vádlott által megbízott ismeretlen személy töltötte volna be, aki a II. r. vádlottól átvette volna kábítószer, és továbbította volna ismeretlen személynek, azonban ezt a hatóság közbelépése megakadályozta.

Jelen ügyben a kereskedelmi láncolat másik vége - az értékesítés, felvásárlás - ugyan nem került feltárára, azonban a lefoglalt kábítószer mennyiségéből nyilvánvaló, hogy az nem saját fogyasztásra, hanem kereskedelmi céllal került behozatalra. Mindez a többlet-magatartás, amely a forgalomba hozatalon túl a kereskedés megállapításához szükséges, jelen ügyben megvalósult. Ezért mindkét vádlott cselekményének helyes minősítése kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) bekezdése, (3) bekezdés], melyet társtettesként követtek el.

A járulékos kérdésekkel kapcsolatos ítéleti rendelkezést részben ugyancsak tévesnek tartotta. Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság, amikor vagyonekobbzást rendelt el az I. rendű vádlottól lefoglalt valutákra és forintra. Tévedett azonban, amikor a II. r. vádlott vonatkozásában nem alkalmazott vagyonekobbzást 300 euróra.

Az ítéleti tényállás szerint a II. r. vádlott 300 eurót kapott az I. r. vádlottól, hogy abból fedezze az úti- és szállásköltséget, mindez a bűncselekmény elkövetésének feltételeit könnyítette, azaz a bűncselekmény elkövetése céljából kapta ezt a pénzt a II. r. vádlott.

Ezért a Btk. 74. § (1) bekezdés e) pontja alapján a II. r. vádlott vonatkozásában a 300 euróra vagyonekobbzás nem mellőzhető.

A büntetés kiszabása körében jelentőséggel bíró alanyi és tárgyi körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen tárta fel, azonban azokat nem kellő súllyal értékelte. A vádlottak cselekményének kábítószer-kereskedelem büntettként történő minősítése mellett súlyosító körülmény, hogy a lefoglalt kábítószer mennyisége a különösen jelentős mennyiség alsó határát is meghaladta, további súlyosító körülmény a társtettesi elkövetés is. A megváltozott minősítésre figyelemmel a kiszabott büntetések eltúlzottan enyhék, azok súlyosítása indokolt.

Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét mindkét vádlott vonatkozásában változtassa meg, a vádlottak cselekményét minősítse kábítószer-kereskedelem büntettként, melyet társtettesként követtek el, az I. r. vádlott szabadságvesztés büntetését, továbbá a II. r. vádlott fő- és mellékbüntetését súlyosítsa. A II. r. vádlottal szemben 300 euróra vagyonekobbzást rendeljen el, egyebekben az elsőfokú ítéletet mindkét vádlott vonatkozásában hagyja helyben.

Az I. r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában jogorvoslatát felmentés és enyhítés mellett az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra kötelezésére is kiterjesztette.

Elsőként azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlansági hibában szenved, mert az felderítetlen, és téves ténybeli következtetéseket tartalmaz.

Kifejtette, hogy a II. r. vádlott szavahihetősége számos ok miatt erősen kétséges, hiszen saját bevallása szerint is kábítószerfüggő volt a vádbeli időszakban, de emellett bankkártyájának adatai

szerint szerencsejáték függő is. Elkerülte az elsőfokú bíróság figyelmét, hogy a II. rendű vádlott huzamosabb ideig élt és dolgozott ország2-ben, így a kábítószer beszerzéséhez szükséges kapcsolata is sokkal inkább meglehetettek, mint a ország2-ben kapcsolatokkal nem rendelkező I. r. vádlottnak.

Ugyancsak fontos adat, hogy a lefoglalt elektronikai eszközök alapján semmilyen, a két vádlott közötti kapcsolattartás nem igazolódott.

Csupán abból a tényből, hogy a bíróság egy adott telefonszámon 3 db sms-küldését az I. r. vádlottnak tulajdonítja, kétséget kizáróan egyéb bizonyíték hiányában nem igazolható, hogy a telefonszám használója valóban az I. r. vádlott lett volna. Ugyanis nem találták meg a kérdéses SIM-kártyát, csak az azt eredetileg tartalmazó csomagolást, melyre vonatkozóan azonban az I. r. vádlott semmivel nem cáfolta magyarázatot adott.

Teljességgel felderítetlen maradt álláspontja szerint az I. r. vádlott védekezésének leglényegesebb eleme, mely szerint az ügy háttérében az érintett telefonszámot használó Z névre hallgató külföldi személy állhat, holott erre számos adat, illetve bizonyíték merült fel. Az ítélet indokolása a felett is elsziklik, hogy a II. r. vádlott részben terhelő vallomása szerint 2016. december 11-én reggel a II. r. vádlott nem is az I. rendű vádlottal találkozott volna. Az I. r. vádlott pedig ezért volt a helyszínen, hogy a Z nevű személytől visszakapja a neki korábban kölcsönadott 50.000 Ft-ot. Túl azon, hogy ez viszonylag kis összeg, az elsőfokú bíróság azt már nem találta különösnek, hogy a kábítószer- és szerencsejáték-függő II. r. vádlottnak átadott 300 eurót az I. r. vádlott, vagyis az 50.000 forintnak mintegy kétszeresét.

A II. r. vádlott egyes vallomásain túl semmi nem igazolja két vádlott amszterdami találkozását. A II. r. vádlott szavahihetőségével kapcsolatban a bíróság túlzott jelentőséget tulajdonított olyan körülményeknek, amelyeknek nem lehetett volna, pl. annak, hogy a II. r. vádlott nem tagadta a kábítószer behozatalát, miközben tettenérése folytán erre igazi lehetősége nem is volt.

Mindezek alapján elsődleges fellebbezési indítványa az volt, hogy a másodfokú bíróság a tényállást helyes logikai következtetések útján változtassa meg és az I. rendű vádlottat az ellene emelt vád alól bizonyítottság hiányában mentse fel. Amennyiben erre az ítélet lehetségesen nem talál, úgy másodlagos indítványként az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte a jelzett megalapozatlansági hibák kiküszöbölése céljából.

A helyes jogi minősítés tekintetében a főügyészi indítvány ellenében - ha és amennyiben a tényállásban írtak valóban megvalósultak volna - az elsőfokú bíróság jogi okfejtését osztotta.

Az ügyben semmilyen bizonyíték nem merült fel arra vonatkozóan, hogy a vádlottak vagy ország1-ben vagy bárhol máshol kereskedni akartak volna a behozott kábítószerrel. Az ügyészségnek kellett volna bizonyítania a kábítószer kereskedés céljára történő megszerzését.

Hivatkozott a Btk. 178. §-ához fűzött magyarázatra is, mely szerint önmagában a lefoglalt mennyiség a kábítószer-kereskedelmet nem alapozhatja meg, erre utal a törvénybe beiktatott különösen jelentős mennyiségű kábítószerre történő elkövetés is.

Hivatkozott továbbá a Fővárosi Ítéletábrla egyes, 2009. és 2014 között született eseti döntéseire is, melyek igazolják azon okfejtését, hogy azon esetekben, mikor a forgalomba hozatal meg sem kezdődött, mert a tényleges átadásának megkezdésére sem került sor, a vádlottak felelőssége kizárólag megszerzői típusú elkövetési magatartásban állapítható meg.

A büntetés kiszabása körében érvelt a vádlott oldalán jelentkező enyhítő körülményekkel. Álláspontja szerint enyhítő körülményként kell értékelni, hogy a különösen jelentős mennyiség alsó

határát csak alig haladta meg a vádlottak terhére rótt kábítószer mennyisége - szemben az elsőfokú bíróság megállapításával - a szakértői vélemény alapulvételével e mennyiségi határnak mindössze 116%-a.

Álláspontja az, hogy a büntetés kifejezetten megtorló jellegű, úgy a hasonló jellegű bűncselekmények ítélőtáblai büntetéskiszabási gyakorlatában, mint országosan, ezért annak jelentős mérséklése indokolt.

Kifejezetten kérte a kiutasítás mellőzését arra figyelemmel, hogy a vádlott 10 éve jogszerűen tartózkodik az országban és sérülne a családi élet tiszteletben tartásához való joga is.

Mellőzni indítványozta továbbá a vagyonelkobzást, miután álláspontja az volt, hogy a behozott kábítószer a rendőrség lefoglalta, így az nem kerülhetett értékesítésre, vagyis egészen bizonyos, hogy a lefoglalt pénz ebből a bűncselekményből nem származhatott, más bűncselekménnyel pedig nem vádolták a vádlottat. Így a vagyonelkobzás törvényi feltétele hiányzik.

A másodfokú nyilvános ülésen az ügyész az írásbeli indítványával egyezően szólalt fel.

Az I. r. vádlott védője a fellebbezését fenntartotta.

Az ügyészi indítványra reflektálva azon álláspontjának adott hangot, miszerint az, hogy a kereskedés „nyilvánvaló”, még nem teszi megállapíthatóvá is ezt a fordulatot, a kábítószeren kívüli egyéb bizonyítékokat is be kell szerezni.

E körben ugyanakkor az elsőfokú bíróság által perdöntőnek tartott vádlott-társi vallomás egyáltalán nem elfogadható, mert a II. r. vádlott számtalanszor módosított a vallomását. Emellett az iratok közt fellelhető bankszámla-kivonatai sem tartalmaznak adatot az állítólag az I. r. vádlottól kapott 300 euró mozgására vonatkozóan. Cáfolja vallomásának hitelét az a tény is, hogy ország1-ben egyikük város1-be, a másikuk város2-be utazott, és annak kapcsán semmilyen adat nem áll rendelkezésre, hogy találkoztak volna. A II. r. vádlott ugyan azt állította, hogy utazásközvetítő cégen keresztül jutott el ország1-be, azonban az elsőfokú bíróság nem folytatott le bizonyítást arra, hogy melyik cég volt ez, így e vallomását sem támasztja alá semmi.

Álláspontja az volt, hogy a kereskedelem megállapításához más adatok is szükségesek, így például vevők feltérképezése, egyéb, a kereskedést igazoló tárgyak megléte, és ismerni kell azt is, hogy mi lett volna a kábítószer sorsa, de ezek sem állnak rendelkezésre.

Erre figyelemmel kérte a vádlott felmentését.

A büntetés kiszabása körében hivatkozott a védence rendezett családi körülményeire, a családi élethez való jogára, amely sérülne esetleges kiutasítása esetén. Az elsőfokú bíróság nem indokolta meg, milyen módon sértené jelentős mértékben a vádlott itt-tartózkodása a közbiztonságot, de ez a feltétel egyébként sem áll fenn, még akkor sem, ha bűnösségének megállapítására kerülne sor.

A vagyonelkobzásra vonatkozó rendelkezést teljesen értelmetlennek minősítette, ugyanis a tényállás alapján is kizárható, hogy a vádlottól lefoglalt készpénz bűncselekmény elkövetéséből származna.

Mindezért másodlagosan a büntetés jelentős enyhítését kérte, szabadságvesztés kiszabása esetén eggyel enyhébb végrehajtási fokozat megállapítását, a kiutasítás és a vagyonelkobzás mellőzését.

Az I. r. vádlott saját védelmében előadta, hogy közel 10 éve tartózkodik ország1-ben, 2009-ben kapott ideiglenes, majd 2014-ben végleges tartózkodási engedélyt, ország1-et tekinti otthonának. A családi körülményeit illetően elmondta, hogy elváltak a feleségével közös megegyezéssel, megállapodtak a kiskorú gyermekkel való kapcsolattartásban is.

Az ügy érdemében ártatlanságának hangsúlyozása mellett kifejtette, hogy soha életében nem kereskedett, a rendőrség sem talált erre vonatkozóan bizonyítékot, és egyáltalán nem él „luxuskörülmények” között.

Mindezek alapján felmentését kérte, és kiutasítása mellőzését.

A II. r. vádlott védője az enyhítésért bejelentett fellebbezését fenntartotta.

A tényállással összefüggésben kifejtette, hogy a rendszeresen ismétlődő adásvételekre vonatkozóan egyetlen bizonyíték sem merült fel, s bár a védenca lakását is átkutatták, onnan sem került elő semmilyen kereskedésre utaló tárgy.

Ily módon meglátása szerint az elsőfokú bíróság minősítése a helyes, de az általa kiszabott büntetés eltúlzottan súlyos. Nem értékelte ugyanis kellő súllyal az időmúlást, a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottságát pedig tévesen vette figyelembe a súlyosító körülmények között. Hivatkozott a KSH adataira, amelyek azt mutatják meglátása szerint, hogy a „klasszikus drogok” visszaszorulóban vannak a kábítószer feketepiacán, míg az új pszichoaktív szerek egyre nagyobb szerephez jutnak.

Munkáltatói szándéknyilatkozatot is csatolt, hogy a vádlottat a jövőben is foglalkoztatni kívánják.

Mindezért - az elsőfokú bíróság által megállapított eggyel enyhébb végrehajtási fokozattal egyetértve - a büntetés lényeges enyhítését kérte.

A II. r. vádlott a személyi körülményeit tekintve elmondta, hogy két állása is van, egy pékségben dolgozik heti 40.000 Ft-ért, és egy vastelepen heti 32.000 Ft-ért.

Felszólalt amellett, hogy a bűncselekmény elkövetését megbánta, azt beismerte. Ezért a büntetése enyhítését kérte.

Az utolsó szó jogán az I. r. vádlott az eddigi kifogástalan életvezetésére hivatkozással azt kérte, hogy a sorsát a bíróság ne tegye függővé a vádlott-társa terhelő szavaitól.

A II. r. vádlott az utolsó szó jogával nem kívánt élni.

A fellebbezések közül az ügyész eltérő minősítést célzó, és az I. és II. r. vádlott védőjének enyhítés érdekében bejelentett fellebbezése részben, az alábbiak szerint alapos.

Mindenekelőtt az ítélőtábla kiemeli, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalást egy részében az 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: korábbi Be.), míg 2018 szeptemberétől kezdődően már új eljárási törvény (2017. évi XC. törvény, a továbbiakban: Be.) szerint folytatta le.

Tekintettel arra, hogy a Be. 870. § (1) bekezdése szerint a törvény hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, még a korábbi Be. szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha azt e törvény másként szabályozza, a másodfokú bíróságnak a 2018. július 1. napját megelőzően végzett eljárási cselekmények törvényességét a korábbi Be., míg az azt követőeket a Be. szabályai szerint kellett megítélni.

Értelemszerűen a Be. szabályai voltak alkalmazandók a másodfokú eljárásra is.

Ennek megfelelően a felülbírálat terjedelmét illetően elsőként is rámutat a másodfokú bíróság, hogy a tényállást és jogi minősítést egyaránt támadó védelmi perorvoslatra figyelemmel

- függetlenül a II. r. vádlottat érintő korlátozott, csak a büntetését támadó ügyészi fellebbezésre - a Be. 590. § (10) bekezdése értelmében vált a felülbírálat a Be. 590. § (2) bekezdése alapján teljeskörűvé. E szerint a másodfokú bíróság a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében bírálja felül, ha ugyanazon bűncselekmény vonatkozásában több fellebbezésre jogosult jelentett be fellebbezést, és legalább egy fellebbezés az elsőfokú bíróság ítéletének a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezését sérelmezi.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok precíz megtartásával folytatta le.

Az ügyben kitűzött első tárgyaláson - 2018. április 3-án - az elsőfokú bíróság és a védelem nyelvismerete alapján észlelt fordítási hibák következtében az elsőfokú bíróság a korábbi Be. 9.§ szerinti alapvető eljárási jog sérelmének veszélyét helyesen ismerte fel, és - kiküszöbölendő a magyar nyelv ismeretének hiánya miatti esetleges hátrányokat - a tárgyalás elnapolásával egyidejűleg törvényesen döntött más tolmács kirendeléséről. Az ezt követő - 2018. június 14-i - tárgyalási határnapon (jóllehet, ez a jegyzőkönyvből egyértelműen nem tűnik ki) a tárgyalást az elejétől kezdve megismételte, ez az eljárása szintén megfelelt a perjogi rendelkezéseknek.

A Be. hatályba lépését követően az ügyet a Be. 13.§-a és a 868.§ (2)-(3) bekezdésének figyelembe vételével törvényesen folytatta ülnökök közreműködése nélkül, egyesbíróként eljárva.

Maradéktaalanul figyelemmel volt a Be. adatkezelési szabályaira.

A bizonyítás során is minden eljárásjogi rendelkezést megtartott. A szükséges és lehetséges bizonyítást lefolytatta.

Emellett megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és összességében értékelte, tényből tényre is helyesen következtetett.

Tényállása túlnyomórészt megalapozott, az csak kisebb, a Be. 592. § (2) bekezdés a) és d) pontja szerinti - hiányosságból és téves következtetésből eredeztethető - megalapozatlansági hibában szenved.

Ezért - a részleges megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében - a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjának alkalmazásával, az ügyiratok tartalma alapján a tényállást az alábbiak szerint egészíti ki és helyesbíti:

- Az I. r. vádlott személyi körülményeit az ítélet 3. oldalán azzal egészíti ki, hogy a vádlott 2009 nyara körül - pontosabban meg nem állapítható időpontban - érkezett ország1-be, 2009. augusztus 10-én már magyar vezetői engedélyt kapott. Állandó tartózkodásra jogosító engedéllyel rendelkezik, igazolványa 2020. szeptember 6. napjáig érvényes. Volt házastársa és kiskorú gyermeke magyar állampolgárok, a gyermekével való kapcsolattartásra a házastársával kötött, és a bíróság által jóváhagyott egyezség alapján jogosult.
- A II. r. vádlott jelenleg dolgozik egy nagymarosi pékségben heti 40.000 Ft, és egy vastelepen heti 32.000 Ft jövedelem mellett.
- A történeti tényállás ítélet 4. oldal utolsó előtti bekezdésének utolsó mondatából mellőzi azt a megállapítást, hogy „bűncselekményből származó”, és ugyanezen bekezdést kiegészíti azzal, hogy „A lefoglalt valutából 1600 euró a II. r. vádlott megbízási díja volt.”

- Az 5. oldal első bekezdésében a kokain hatóanyag-tartalmát 466 grammra, míg annak a jelentős mennyiség alsó határához viszonyított mennyiségét 1165%-ra, azaz kb. 11,5-szörösére helyesbíti.

Az így kiegészített és pontosított tényállás már mindenben megalapozott, az az I. r. vádlott tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, ekként a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét példásan, minden lényeges részletre kiterjedően, hibátlan érveléssel teljesítette.

Bemutatta a vádlottak eljárás során tett vallomásait, és azt behatóan elemezve, a logika, az ésszerűség szabályai szerint értékelve, és egybevetve azt egymással, valamint az egyéb rendelkezésre álló bizonyítékokkal - a hívásforgalmazási adatokkal, a házkutatás és lefoglalás adataival, a szakértői véleményekkel, és a lényeges okirati bizonyítékokkal - is, tárgyszerűen mutatott rá a belső ellentmondásokra, következetlenségekre és az alappal felmerülő szavahihetőségi aggályokra.

Az ítélet tábla a vallomások mikénti értékelése során az elsőfokú bíróság álláspontját osztotta.

Minthogy kifogástalan megállapításait csak megismételni lehetne, ezt mellőzve az ítélet tábla kizárólag a védelmi perorvoslatokban foglaltakra reagálva az alábbiak kiemelését tartja szükségesnek:

A II. r. vádlott társát is terhelő, és egyúttal beismerő vallomás-módosítását (melyet egyébként végül a II. r. vádlott sem tartott fenn) - a védő okfejtésével ellentétben - kellő, ésszerű és logikus magyarázat mentén vetette el az elsőfokú bíróság.

Az e körben kifejtett okokon (ítélet 6-8. oldal) túlmenően az is a mérlegelés e módjának helyessége mellett szól, hogy a kábítószer-használatot, mellyel a kábítószer-behozatalt magyarázta, nála semmilyen objektív (orvosi) adat nem igazolta, a saját célú megszerzést egyértelműen cáfolta továbbá a behozott kábítószeres igen nagyfokú tisztasága, és az, hogy a vádlott birtokából és szokásos tartózkodási helyéről sem került lefoglalásra semmilyen, kokain, vagy bármilyen más kábítószer fogyasztását valószínűsítő tárgy.

Más ügyekből is ismeretes, hogy a fogyasztási célú kokain hatóanyag-tartalma jellemzően nem ilyen magas koncentrációban van jelen, a kifejezetten „jó minőségű” - vagyis kis mennyiségben is hatásos - kokain általában 40-60%-os hatóanyagú. Az ilyen minőségű kokain ára grammonként 15-25.000 forint, ez a haszon realizálására irányuló terjesztői cél mentén azt is jelenti, hogy a nagy koncentrációjú kábítószer további feldolgozásával („felütésével”) még nagyobb bevétel érhető el. A Nemzeti Szakértői és Kutató Központ adatai szerint a feketepiacon forgalomban volt kis mennyiségben lefoglalt kábítószeres 15-85%-os hatóanyag-tartalmúak voltak, de az ügyek 90%-ában a felső tartományt nem érte el a hatóanyag, az átlagos hatóanyag-tartalom tehát 2016-ban 50% körüli volt, míg kizárólag nagy tételek (vagyis forgalmazási célú kábítószeres) esetén volt a hatóanyag tartalom 65-85% közötti, azaz átlagosan 75%-os (Forrás:

<https://nszkk.gov.hu/content/droghelyzet/hatoanyagtartalom>). Ez az adat is arra utal tehát, hogy a jelen ügyben a behozott, nagy koncentrációjú kábítószer nem közvetlen fogyasztási célokat szolgált.

Azon körülmények, hogy az I. r. vádlott miért, milyen okból tartózkodott úgy ország2-ben, mint az elfogás helyszínén a II. r. vádlottal egy időben, a vádlott védekezésének a leglényegesebb eleme

volt, így az e körben tett eltérő tartalmú vádlotti védekezésre, a vádlott ésszerűtlen magyarázataira, vagy éppen magyarázatának hiányára figyelemmel az elsőfokú bíróság okkal minősítette az I. r. vádlottat számos oknál fogva szavahihetetlennek, és vele szemben a II. r. vádlottat - a nyomozás során tett beismerő és társát is terhelő, majd a tárgyalás végén erre saját cselekvőségét tekintve visszatérő vallomása folytán - meggyőzőnek.

Jóllehet, az elsőfokú bíróság arra a körülményre valóban nem tért ki, hogy a II. r. vádlott huzamosabb ideig tartózkodott-e ország2-ben, és ha igen, ez milyen bűnös kapcsolatok kiépítésével járhatott, de ennek a törvényszék által helyes indokolással elfogadott tények függvényében semmilyen jelentősége nincs. A II. r. vádlott az I. r. vádlottat terhelte a részére adott - kábítószer behozatalára irányuló - megbízással, noha minden szempontból sokkal egyszerűbb, és saját helyzetére nézve is jóval biztonságosabb lett volna azt állítani, hogy egy hollandiai ismeretlen, vagy pedig a védő szerinti „Z” nevű személy megbízása alapján cselekedett, ha ez így lett volna, mintsem megvádolni - hamisan - valaki mást, akinek az ügylőz semmi köze nem volt. Ezt meghaladóan is azonban, az elsőfokú bíróság nem elégedett meg a II. r. vádlott fentiek szerinti tartalommal megtett nyomozati vallomásával, hanem megvizsgálta az egyéb jelentős kérdéseket is, így különösen azt, hogy a II. r. vádlottnak fűződhetett-e valami érdeke a terhelt-társa valótlan megvádolásához, és miként viszonyul a nyilatkozat az eljárás egyéb adataihoz.

E körben minden, a védő által a fellebbezés 3-4. oldalán felvetett kérdéssel foglalkozott. Kitért arra, hogy ugyan a lefoglalt informatikai eszközök a kábítószerrel összefüggésbe hozható, vagy a két vádlott kapcsolatát igazoló bizonyítékkal nem szolgáltak, a további tények - az, hogy a két vádlott vitathatatlanul ismerte egymást, mindketten ugyanakkor tartózkodtak ország2-ben, majd az elfogásuk helyszínén is - nem egyszerűen a véletlenek sorozatos egybeesésének következménye.

Minthogy a kapcsolattartásra szolgáló - a II. r. vádlott által ismert - SIM-kártya csomagolását a nyomozó hatóság megtalálta az I. r. vádlott tartózkodási helyén, annak, hogy az I. r. vádlottól lefoglalt telefonok a kapcsolattartást nem igazolták vissza, legfeljebb az az - elsőfokú bíróság által is okszerűen felismert - magyarázata, hogy más telefonja is lehetett, de nem az, hogy a II. r. vádlott valótlanul állított. Az a körülmény pedig, hogy a II. r. vádlott az elfogásuk reggelén nem közvetlenül az I. r. vádlottal találkozott volna, azon mit sem változtat, hogy a megrendelő, és a kábítószer célállomása - legalábbis a két vádlott viszonylatában - az I. r. vádlott volt, tökéletesen közömbös ugyanis, hogy a lelepleződés kockázatának lehető legnagyobb mérvű mérséklése érdekében (kábítószeres bűncselekmények esetén egyébként szokásos módon) több közbeékelte személy igénybevitelével jut el a kábítószer a főelosztó(k)hoz. A jelen ügyben - elfogadva a II. r. vádlott erre vonatkozó állítását, hogy 2016. december 11-én reggel az I. r. vádlott egy barátját küldte volna a kábítószerért - ez az átvevő esetén mindössze azzal járt volna, hogy tettenérése esetén a bűncselekményért neki is felelnie kellett volna, de semmiképpen nem mentesítette volna az I. r. vádlottat a felelősségre vonás alól.

Nem fedi a valóságot, hogy az elsőfokú bíróság ne fordított volna kellő figyelmet az I. r. vádlott „Z”-re vonatkozó védekezésére, hiszen azt is elemezte (ítélet 5. és 9. oldal), annak, hogy ezen a vonalon további bizonyítás nem folyt, maga a vádlott volt a legfőbb akadálya, minthogy nem volt hajlandó a beazonosítást megkönnyítő további adatot a nyomozó hatóság rendelkezésére bocsátani. Ez a vádlotti magatartás egyéb iránt még jobban gyengítette a védekezés hitelességét, és pontosan arra utal, hogy a vádlott egyáltalán nem azért volt az elfogás helyszínén, hogy a „Z” nevű személlyel tartozás-rendezés okán találkozzon, hanem azért, hogy a „küldönce” a II. r. vádlottól átvett kábítószerrel hozzá azonnal eljuttassa.

Mindezek alapján helyesen vetette el az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott védekezését, és állapította meg azt, hogy a tettenérés alkalmával lefoglalt valamennyi kábítószer a II. r. vádlott az I. r. vádlott megbízásából szállította ország2-ből ország1-be, az tehát az I. r. vádlott tulajdonát képezte, egyedül neki volt felette rendelkezési joga, továbbá, hogy azt a konkrét bizonyítékokra figyelemmel kizárólag továbbértékesítésre szánhatta. Nem értett egyet a másodfokú bíróság ezért a feltételezésekre alapított tényállással összefüggő, valamint az „in dubio pro reo” (a kétség esetén a vádlott terhére nem értékelhető tények) elvének figyelmen kívül hagyását sérelmező, mindennek következtében pedig az I. r. vádlott vallomásának elfogadását célzó védői érveléssel.

A törvényszék mérlegelő tevékenysége mindenben megfelel a logika és az ésszerűség szabályainak, következtetéseit a másodfokú bíróság is osztotta, így az eltérő tényállás megállapítását, és azon keresztül az I. r. vádlott felmentését célzó védői fellebbezés a felülmérlegelés tilalma folytán eredményre nem vezethettek.

Mindössze két kérdésben osztotta a védői álláspontot.

Az egyik a kábítószer hatóanyagának mennyisége volt. Helyesen mutatott rá az I. r. vádlott védője, hogy a Be. 7. § (4) bekezdésében írt fenti bizonyítási szabályt kell érvényre juttatni akkor is, amikor mérési bizonytalanságból eredő mennyiségi határokat tartalmaz az igazságügyi vegyész szakértői vélemény. Ilyen esetekben a mértékhatár legkisebb adatát indokolt a tényállásban megállapítani, vagyis a mért hatóanyag-tartalom mellett +/- előjellel szereplő számadatot le kell vonni, mert ez eredményezi a legkedvezőbb elbírálást a terheltekre nézve.

A másik az I. r. vádlottól lefoglalt pénzösszegek eredetére vonatkozó elsőbírói megállapítás volt. Minthogy az elsőfokú bíróság - helyesen - nem állapított meg a vádon túlterjeszkedő olyan tényeket, amelyek szerint az I. r. vádlott korábban is kábítószer-értékesítéssel foglalkozott volna, hanem egyszeri jelentős mennyiségű behozatalt rótt a vádlottak terhére, a lefoglalt pénz esetén sem állapítható meg kétséget kizáróan, hogy az „a bűncselekmény elkövetéséből” származott. Az bizonyos, hogy a vádlott tartozott 1600 euróval a II. r. vádlottnak a behozatalért, feltehető, hogy a további pénzösszegeket szánhatta akár annak az ismeretlenül maradt másik személynek, aki a II. r. vádlottól átvette volna a kábítószer. Mindez azonban kétséget kizáró bizonyítást nem nyert.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, a cselekmény jogi minősítésével azonban a másodfokú bíróság - az 1/2007. Büntető jogegységi határozat iránymutatásaira figyelemmel - nem értett egyet, de e körben az ügyészi fellebbezés jogi álláspontját sem osztotta.

Az 1/2007. Büntető Jogegységi Határozat szerint a kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélések rendszeres adásvételek útján haszonszerzésre irányulnak, és magukban foglalnak minden olyan tevékenységet, amely elősegíti, hogy a kábítószer eljusson a viszonteladókhoz vagy a fogyasztókhoz. Ezek közé tartozik a kábítószernek kereskedés céljából történő megszerzése, készletezése is, amely magatartás befejezett, önálló cselekmény.

Az ennek mentén kialakult (a védő által hivatkozott, javarészt már meghaladott döntések óta) kialakult, és a Btk. 178.§-ban szabályozott különösen jelentős mennyiségre elkövetett megszerzői típusú magatartást is figyelembe vevő bírói gyakorlat szerint:

- amennyiben a terhelt nagy tételben vásárol továbbértékesítés céljára kábítószer, kábítószer csomagolására, hígítására, adagolására szolgáló eszközökkel rendelkezik, cselekménye kereskedelemnek minősül [BH2015. 324.],
- a kábítószer kereskedés céljából történő megszerzése, készletezése önmagában is

kereskedésnek számít, ezért az ezt tanúsító elkövető cselekménye nem kísérlet, hanem befejezett bűncselekmény [BH2017. 144.],

- a kábítószerrel kereskedés kísérletének megállapítására önmagában alkalmas magatartás az elkövetőnek olyan szervező tevékenysége, aminek következtében a továbbiakban mások számára valóságos és közvetlen elérhetőségbe került a kábítószer [BH2019. 38.].

Következésképpen, szemben a védő érvelésével, az egyszeri, jelentős mennyiségű behozatali magatartás akár önmagában is, minden további bűnös kapcsolat, bizonyított rendszeres adásvételek nélkül is alkalmas lehet a kereskedési fordulat megállapítására. Ennek indokát a Kúria az elkövetési magatartások egyre szervezettebbé, fondorlatosabbá, konspiratívabbá válásával magyarázza, amely a jelen ügyben is egyértelműen megállapítható.

Elemmezve a közzétett döntéseket, az azonban változatlanul irányadónak tekinthető, hogy a jogalkalmazás a kábítószer mennyiségéből kizárólag az egyéb tényekkel egybevetve von az elkövetői tudattartalomra, szándékra, és valamely, a Btk. 176-178.§-ai törvényi tényállásának megvalósulására következtetést. Abban az esetben látja megvalósulni a kereskedést (vagy annak kísérletét), ha a kábítószerrel együtt annak kiszerezésére, adagolására, csomagolására szolgáló további tárgyak állnak rendelkezésre, avagy többféle nagyobb mennyiségből tevődik ki a kábítószer jelentős mennyisége és az elkövető szervezetéből nem vagy csak egyik-másik mutatható ki, a behozatal szervezője korábban is szervezett hasonló kábítószer-behozatalt, a korábbi kereskedelmi (vagyis rendszeres) értékesítést egyéb személyi bizonyítékok igazolták (például a futár tudta, hogy a megbízó kábítószer-kereskedő, vagy a kereskedő tett olyan kijelentést, hogy azt maga fogja több továbbértékesítőnek vagy közvetlen fogyasztónak eladni).

A fentieket a jelen ügyre vetítve az elsőfokú bíróság azt hibátlan logikai érveléssel vezette le, hogy mi volt a vádlottak szándéka a behozott kábítószerrel (ítélet 11. oldal 7. bekezdés), a védői érvelés ellenében nem volt szükség olyan egyéb, személyi és tárgyi bizonyítékokra a kereskedési célzat kétséget kizáró megállapításához, mint az „alvilági kapcsolatok”, a porciózáshoz szükséges tárgyak. Ez azonban még csak annyit jelent, hogy akár maguk a vádlottak (az I. r. vádlott, és ahhoz magatartásával hozzájárulva a II. r. vádlott) értékesítették volna, akár más, vagy mások forgalmazási céljai érdekében szervezték, illetve hajtották végre a behozatalt.

A további tényeket vizsgálva megállapítható, hogy a vádlottak tartózkodási helyén foganatosított házkutatás kereskedésre utaló tárgyak fellelését nem eredményezte, és az eljárás egyéb bizonyítékai alapján sem merült fel adat konkrét vásárlói kapcsolatokra, az irányadónak tekintendő tényállás sem tartalmaz arra vonatkozóan sem adatot, hogy a vádlottak bármelyike - de főként a szervező I. r. vádlott - korábban is foglalkozott volna kábítószer értékesítésével. Előfordulhat, hogy az I. r. vádlott is csak egyetlen másik kereskedőnek értékesítette volna a kábítószert, de akár az is, hogy fenntartott egy olyan ún. depó (elosztó) ingatlant, amely nem vált ismertté az eljárásban.

Mindenesetre ezek csupán feltételezések. Tény egyedül az, hogy a kábítószer egészen bizonyosan viszonteladók vagy közvetlen fogyasztók részére történő továbbértékesítési célokat szolgált. Az már nem nyert kétséget kizáró bizonyítást, hogy ezt a továbbértékesítést maga az I. r. vádlott hajtotta-e volna végre, avagy egy harmadik személy, más szavakkal: nem igazolt, hogy az I. r. vádlott rendszeres haszonszerzésre törekvő útján maga lett volna a kereskedő.

Az 1/2007. Büntető Jogegységi Határozat III/1. pontja szerint kábítószer forgalomba hozatala úgy is történhet, hogy az elkövető csak egy személlyel áll közvetlen kapcsolatban (neki adja át a kábítószert), de nem kizárólag azzal a szándékkal, hogy azt a megszerző maga fogyassza el, hanem

avégett, hogy másnak vagy másoknak továbbadja.

A forgalomba hozatal - miként a kereskedelem - szükségszerűen együtt jár az átadással, de nem szűkíthető le a tényleges átadásra.

Forgalomba hozatalnak minősül a kábítószer több személy részére történő hozzáférhetőségének biztosítása is, ha az egyetlen személyen keresztül, egyszeri átadással történik.

Ekként forgalomba hozatal, vagyis több személy részére történő hozzáférhetőség biztosítása az is, ha az egy személy útján, egyszeri átadással történik.

Összegezve: az elsőfokú bíróság helyesen látta úgy, hogy az I. r. vádlott „célja a sikeres csempészet esetén a kábítószer értékesítésével a haszonszerzés lett volna”, ez azonban az egyéb körülményekre figyelemmel (a behozatal megszervezése, az egyértelmű továbbértékesítési szándék) meghaladja az egyszerű megszerzői típusú magatartást, de az nem a kereskedelem előkészületeként (és emiatt - a súlyosabb befejezett tartási cselekményként) értékelendő.

Egyértelmű, hogy a jelentős mennyiségű kábítószernek az I. r. vádlott részére történő behozatalával a kábítószer adásvétel tárgyát képezte volna, és bekerül a hazai feketeipari forgalomba, amennyiben az I. r. vádlott birtokbavétellel a rendelkezési jogot ténylegesen megszerzi felette. Ezt a hatóság közbelépése megakadályozta.

Ebből a megközelítésből már az sem lehet kérdéses, hogy (szemben az elsőfokú bíróság jogi magyarázatával) a vádlottak magatartása egymástól elválaszthatatlan, mindketten, egységes akaratelhatározással, ugyanazon cél érdekében tevékenykedtek, vagyis azért, hogy a kábítószer az I. r. vádlott révén bekerüljön a kereskedelmi forgalomba.

Mindemiatt a vádlottak tényállásban írt magatartása a Btk. 176.§ (1) bekezdés 3. fordulatába ütköző (forgalomba hozattal elkövetett) kábítószer-kereskedelem büntetnének minősül, a bűncselekménynek a társtettesei, és magatartásukat a jelentős mennyiségű kábítószer minősíti a (3) bekezdés minősíti. A tettenérés következtében a bűncselekmény nem vált befejezetté, az a Btk. 10.§ (1) bekezdés szerinti kísérlet.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása szempontjából releváns tényezőket döntően feltárta, és azokat csaknem hibátlanul vette figyelembe.

A kábítószer-kereskedelem büntetnének e minősített esetére a törvény 5 évtől 20 évig vagy életfogytig terjedő szabadságvesztés kiszabását rendeli, a határozott idejű szabadságvesztés Btk. 80. § (2) bekezdése szerinti középérték 12 év 6 hónap.

Osztotta az ítéletábra a főügyészség azon érvelését, hogy a megváltozott minősítésre figyelemmel a jogi minősítés alá nem eső azon tény, hogy a kábítószer mennyisége a különösen jelentős mennyiség alsó határát is meghaladta, súlyosító körülmény.

Ugyancsak súlyosít a vádlottak terhén a társtettesesség.

Ellenben enyhítő körülmény, hogy a bűncselekmény kísérleti szakban rekedt, de mindössze kisebb nyomatékka, minthogy a befejezetté válást csak a hatóságok közbelépése akadályozta meg.

Az időmúlás mellett az eljárás kisebb elhúzóda [Be. 564.§ (4) bekezdés b) pontja] kisebb súlyú objektív enyhítő tényező, azonban a vádirat benyújtása óta 1 év 4 hónap, a gyanúsítottkénti felelősségre vonástól pedig közel két és fél év telt el.

A törvényszék mindezt egybevetve is helyesen következtetett arra, hogy a büntetési célok - a

súlyosító és enyhítő körülmények alapulvételével - kizárólag szabadságvesztéssel érhetők el. Annak tartama azonban a másodfokú bíróság megítélése szerint nem áll arányban az elkövetett cselekmény mennyiségben is testet öltő tárgyi súlyával, a kialakult büntetés-kiszabási gyakorlattal. Ezért, osztva az enyhítést célzó I. r. védelmi fellebbezést, a másodfokú bíróság a büntetési középmértéket el nem érő, az alsó határt jobban megközelítő tartamra enyhítette az I. r. vádlott szabadságvesztését.

A kiutasítást illetően a másodfokú bíróság alapvetően osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban, hogy a vádlott hazánkban való tartózkodása a terhére rótt bűncselekmény miatt nemkívánatos. Ugyanakkor e körben az elsőfokú bíróság a személyi körülményeket nem tisztázta kellően. A nyomozati iratok 763-809. oldalán található okirat-másolatok és vádlotti nyilatkozatok alapján tény, hogy a vádlott még igazolhatóan nem tartózkodik Magyarországon 10 éve, de itt nevelkedik a kiskorú autista gyermeke, akivel csak a letartóztatása miatt nem tart személyesen kapcsolatot, de meg nem cáfoltt állítása szerint anyagilag még most is támogatja, és a kapcsolattartási joga is biztosított. És bár igaz, hogy a közbiztonságra minden, az állampolgárok egészségét veszélyeztető bűncselekmény kockázatot jelenthet, mégsem lehet kijelenteni, hogy az elbírált bűncselekmény a közbiztonságot jelentősen veszélyeztetné. Éppen ezért a Btk. 59.§ (4) bekezdés b) pontja alapján a kiutasítás büntetést mellőzni kellett.

A másodfokú bíróság úgy látta, hogy - a belső arányosság követelményére is figyelemmel - a II. r. vádlott büntetése - a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás egyaránt - a beismerő vallomásának rendkívüli nyomatóka miatt kissé eltúlzott, így a szabadságvesztést a törvényi minimumra, 5 évre mérsékelte, és ehhez igazodóan a mellékbüntetést is enyhítette.

A bűncselekményre figyelemmel a szabadságvesztés végrehajtási fokozata mindkét vádlott esetében a Btk. 37. § (3) bekezdés ad) pontjára figyelemmel fegyház, de az elsőfokú bíróság indokoltan alkalmazta a II. r. vádlott esetében a Btk. 35. § (2) bekezdését, és határozta meg azt eggyel enyhébb (börtön) fokozatban.

A vagyonelkobzást illetően tény a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján, hogy az I. r. vádlott azért adott 300 eurót a II. r. vádlottnak, hogy ezzel a kábítószer behozatalával együtt járó költségeit fedezze. Ezen felül további 1600 eurót szánt a részére megbízási díj címén.

Az, hogy az I. r. vádlottól lefoglalt pénzek bűncselekmény elkövetéséből erednének, valóban nem volt igazolható, így a vagyonelkobzás Btk. 74.§ (1) bekezdés a) pontjában írt feltétele nem állt fenn, ettől függetlenül az intézkedést a védői indítványnak megfelelően mellőzni mégsem lehetett, mert annak más törvényi oka viszont megállapítható volt.

A II. r. vádlottnak az utazási költségeinek fedezete céljából juttatott 300 eurós összeg, és az 1600 euró fizetség az I. r. vádlott vonatkozásában a Btk. 74. § (1) bekezdés e) pontja szerinti vagyonelkobzást indokolták, mert azt el kell rendelni arra a vagyonra, amelyet a bűncselekmény elkövetése céljából az ehhez szükséges vagy ezt könnyítő feltételek biztosítása végett szolgáltatott vagy arra szántak.

A töle lefoglalt további készpénzt illetően a vagyonelkobzásnak a Btk. 74/A. § (1) bekezdés b) pontjában írt oka áll fenn. E szerint ugyanis az ellenkező bizonyításáig vagyonelkobzás alá eső vagyonnak kell tekinteni, és vagyonelkobzást kell elrendelni arra a vagyonra, amelyet az elkövető a kábítószer forgalomba hozatala, illetve az azzal való kereskedés elkövetésének ideje alatt szerzett. A vagyonelkobzás ez esetben tehát törvényi vélelmen alapul, és ezért a megforduló bizonyítási teher alapján önmagában nem elegendő annak pusztá állítása, hogy a pénz nem bűnös eredetű. Minthogy

pedig az eljárásban a törvényes eredet nem került igazolásra, az intézkedés alkalmazása mellőzhetetlen volt.

A II. r. vádlott által megszerzett 300 euróra vonatkozóan kétségkívül megállapítható a Btk. 74.§ (1) bekezdés a) pontja szerinti törvényi követelmény teljesülése - e tekintetben tehát a vagyonegyszerűsítést a II. r. vádlottal szemben is alkalmazni kellett azzal azonban, hogy annak elkövetéskor hatályos hivatalos deviza-középfolyamával számított forint ellenértékére átváltva rendelte azt el a másodfokú bíróság.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság nem rendelkezett valamennyi, még mindig lefoglalás alatt álló bűnjelről, ezt pótolva a másodfokú bíróság a lefoglalást a Be. 320.§ (1) bekezdése alapján ugyancsak megszüntetve, az I. r. vádlottól lefoglalt - a jelen ügyben bizonyítékként használt - iratok ügyiratoknál történő további kezelését, míg a II. r. vádlottól lefoglalt tárgyak kiadását rendelte el - utóbbit a Be. 321.§ (1) bekezdése szerint.

Az őrizet befejező és az azt követő kényszerintézkedések kezdő napját az elsőfokú bíróság ugyanazon időpontban határozta meg. Tekintettel arra, hogy az I. r. vádlottal szemben a letartóztatást, míg a II. r. vádlottal szemben a bűnügyi felügyeletet a nyomozási bíró 2016. december 13. napján rendelte el, e kényszerintézkedések ekkor vették kezdetüket, míg az őrizet az ezt megelőző napig tartott. Ezt a másodfokú bíróság megfelelően helyesbítette.

Az elsőfokú bíróságnak a feltételes szabadság legkorábbi időpontjára, és az egyéb járulékos kérdésekre vonatkozó rendelkezései maradéktalanul megfeleltek a jogszabályoknak.

Ezért összességében a másodfokú bíróság a Be. 604. § (1) bekezdés b) pontja és Be. 606. § (1) bekezdése alapján Fővárosi Törvényszék ítéletét a rendelkező rész szerint részben megváltoztatta, míg egyéb helyes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helyben hagyta, mellőzve a személyi adatok közül az e-mail cím feltüntetését, mert az elektronikus levelezési cím nem tartozik sem az értesítési, sem pedig a kézbesítési cím fogalmi körébe [Be. 10.§ (1) bekezdés 2. és 10. pont].

A vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta letartóztatásban és bűnügyi felügyelet hatálya alatt töltött időtartam további beszámításáról a Btk. 92. § (1), (2) bekezdése és (3) bekezdés a) pontja alapján rendelkezett.

A másodfokú eljárásban kirendelt védői díj címén a II. r. vádlott vonatkozásában felmerült bűnügyi költséget - a sikeres védelmi perorvoslat folytán - a Be. 613. § (2) bekezdése alapján az állam viseli.

Budapest, 2019. május 10.

dr. Magócsi István sk. . Borbás Virág Bernadett sk.
a tanács elnöke

előadó bíró

dr. Feledi Tamás sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 28.B.88/2018/64. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.40/2019/27. számú ítéletében írt változtatásokkal az I. r. és a II. r. vádlott vonatkozásában 2019. május 10. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. május 10.

. Magócsi István sk.
a tanács elnöke